

An quia omnibus odio habetur, atque expellitur, ad probos perfergi, tata maxime apud eos salutem, permanendique locum se posse assequi: è contrario, si ad prauos venerit, nunquam eos fortuna ista fore contentos, sed vel furta, vel latrocinia adituros: quibus rebus futurum, vt ipsa amplius apud illos manere nequeat. An quia homines probos optimè se vsuros existimat, nec sibi petulanter, contumeliosèque quippiam facturos. Itaque vt nos pecuniarum deposita tute hominibus bonis credimus, sic etiam hæc sibi dispensat, & statuit. An libenter se ad viros optimos confert, quia femina est, inopique proinde & virium, & consilij, vt eiusmodi hominibus commendatam se esse magnopere velit, atque desideret. An quia mala est, nunquam se malis iungere velit. Nam si ita maluerit, omnino malum irremediabile ipsa reddetur. 5 Cur non quemadmodum amplificatur iniuriæ in pecuniis, ita cæteris etiam in rebus valeant augeri? Verbi causa qui leue aliquid dixerit, non propterea rem quoque reticendam aperiet: neque qui vnum prodiderit, vel totam Rempublicam proderet propterea velit: sicut qui obolum abstulerit, etiam talentum auferet. An quia finis, quæ paucis quidem per impotentiam, sed voluntate amplius iniquè committantur. 6 Cur depositum etiam paruum denegaretur, prius est, quam debitum magnum? An qui depositum negat, hominem fraudat, à quo bonus ipse existimatus est. An quoniam qui hoc facit, illud etiam ficere velit.

7 Cur homo, qui ad eò eruditione præditus est, animantium omnium iniustissimus sit? An quia ingenio, cogitationeque plurimum valet. Voluptates igitur, & felicitatem rimatur maxime, atque perperat, quæ nisi cum iniuria nemo assequi potest. 8 Cur diuitia magna ex parte ab hominibus prauis potius, quam bonis, habeantur? An quia Fortuna cæca est, discerneret sibi, atque seligere quod melius non potest. 9 Cur iustius habitum est hominibus vita functis opem ferre, quam viuis: An quia viui præsidio esse possunt, illi defuncti nihil præsidio possunt. 10 Quæ ob causam qui moram cum homine sano traxerit, nihilo reddi integriore corpore possit: neque qui cum robustiori, aut pulchriori versatur, quicquam in eiusmodi habitus proficiat: iusto autem, & temperato, & bono, qui se iunxerit, melior in his ipsi bonis animi euadet? An quoniam bona corporis animo imitari non possumus, bona animi possumus: est autem quisque bonus virtute animi, sanus virtute corporis. Affuescit igitur exemplo melioris, rectè modò laxari, modò contristari:

A ἢ διὰ τὸ ὑπὸ πάντων μισθῆσθαι, καὶ ἐξελαίνεσθαι, πρὸς τοὺς ὀππαικῆς καταφύζῃ, οὐδὲν μάλιστα παρὰ τοῦτο τοῖς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ διαμείνασθαι εἰς τὸ πρὸς ποιηθεῖς ἐλθεῖν, ἢ καὶ διαμείναι ἐν τῇ αὐτῇ δυνάμει αὐτοῦ, ἀλλ' ἢ κλέπτειν, ἢ ληίσθαι, ὡς γινούσθαι, ἢ ἐπιεῖν ἢ ἀπὸ παρ' αὐτοῦ. ἢ ὅτι τοὺς ὀππαικῆς οἶετο ἢ ἀδράστων ἀρίστου ἀπὸ τῆς χεῖρὸς, καὶ ἡμεῖς τε ἀπὸ βέλους ὑπὸ αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ οὐκ αὐτῶν ταῖς ἡμετέρας παρακαταθήκας πρὸς τοὺς ὀππαικῆς πιδέμεθα, οὕτω καὶ αὐτὴ ὑπὸ αὐτῶν διατάσσεται, ἢ ὅτι θήλεια οὖσα, ὀποροστέρα ὄσιν ὥστε ἢ ὀππαικῶν δεῖται, ἢ ὅτι αὐτῇ κερκῶν οὖσα, πρὸς τὸ κερκῶν ἐκ αὐτῆς οἶετο εἶναι τὸ κερκῶν ἔλοιο, πάντ' αὐτῶν ἀνδραγαθῶν εἶναι.

ε Διὰ τὸ οὐχ ὁμοίως αἰ ἀδικίας μίξεις περιελάττωσθαι καὶ τὰ δίκαια; ὅς ὁ μικρὸν ἐπιπῶν, ἢ καὶ τὸ δόξῃ τινι εἶποι· ἀλλ' ὁ ἕνα πρὸς τοῦ, καὶ πῶν, ὡς πρὸς ὁ βολὸν ὀποροστέρας, καὶ τάλαντον ἢ ὅτι ὑπὸ μίξιος ἀδικίας ἕνα ἐλάττωσθαι, δὲ ἀδικίας; ε Διὰ τὸ παρακαταθήκην αἰχρὸν ὀποροστέρας μικρῶν, ἢ πολὺ δανεισάμενον; ὅτι ὅτι τὴν παρακαταθήκην ὀποροστέρας, τὸν ὑπολαβόντα ἐπὶ αὐτὸν ὀππαικῆ, ἐξέπαταται; ἢ ὅτι ὁ πῶν, καὶ ἐκείνο ποιήσει; ε Διὰ τὸ ἀδράστον μάλιστα πειθείας μετέχον, ζώων ἀπαιτῶν ἀδικιώτατον ὄσιν, ἢ ὅτι πλείου λογισμοῦ κακοκωνήκας μάλιστα οὐκ αὐτῶν ἡδονῶν καὶ τὴν ὀποροστέρας ἐξήτεκε. ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀδικίας ἐκ εἶναι.

η Διὰ τὸ πλείους ὡς ὅτι τὸ πολὺ, παρὰ τοῖς φάλλοις [μυλλόν] ἢ τοῖς ὀππαικῶν ὄσιν; ἢ ὅτι τυφλὸς ὢν τὴν διαίτην, οὐ διαίτην κρίνειν οὐδὲ αἰρεῖσθαι τὸ βέλτερον; ε Διὰ τὸ δεισιπῶρον ἐπὶ νεόμιστοι, τοῖς τετελευτηκόσιν, ἢ τοῖς ζώσιν ἐπαμύνοισιν; ἢ ὅτι οἱ μὲν ζῶντες, δυνάμει ἀπ' αὐτοῦ ἐπαμύνοισι, ὁ δὲ τετελευτηκῶς ἐκ ἐπὶ ε Διὰ τὸ ὑγαινοντε μὲν ὁ σωμαῶν οὐδὲν ὑγαινερος γίνεται, οὐδὲν ἐχρησθῆναι καλῶ, εἰς τὰς ἕξεις ὀππαικῶν οὐδὲν διασφῆσθαι, καὶ σώφρονι, καὶ ἀγαθῶ; ἢ διότι τὰ μὲν ἀμύνοια, τὰ δὲ μμῆται τῇ ψυχῇ; ἀγαθῶς δὲ τῇ ψυχῇ ὑγαινερος, τὰ δὲ σώματα ἐπιζῆται οὐκ αἰρεῖσθαι ὀρθῶς καὶ λυπηθῆσαι.

quod